Gheorghe Rogoz - Cadoul

Lumina palidă a rarelor pete gălbui, se pierdea în cerul negru, ce începea la câțiva metri de pământ. Imobilele pluteau într-o ceață densă, plumburie, pătate rareori de galbenul şters al unor ferestre vag iluminate.

4729, pe numele mic Don, strângea cu febrilitate la piept „cadoul" în care investise toate economiile şi avansul pe luna următoare. Paşii lui mici şi repezi răsunau pe caldarâmul uscat, distrus pe alocuri, cu găuri umplute cu un praf fin, murdar. De patru ani, ca într-un ritual ce se repeta identic, străbătea zilnic acelaşi drum: casă-servici-casă; si iar, şi iar. . . într-o obsedantă succesiune fără speranță.

Născut şi crescut în Subpolis, obținuse la 15 ani dreptul de a ieşi şi lucra la suprafață. A fost detaşat în relativ noul oraş Gorgon, ridicat la câțiva ani după ultimul război geofizic, ce cutremurase, nu numai la figurat, dar şi la propriu, întreaga planetă. Peste 90 % din continente au dispărut atunci, întrucât cele patru supraputeri au subapreciat terifianta eficiență a noilor arme „curate".

Don făcea parte din prima generație născută în subpolisuri. Mama lui murise la naştere, iar tatăl o urmase după nici doi ani; fire mai sensibilă, nu se putuse adapta condițiilor de trai subteran. Rarele deplasări oficiale organizate la suprafață, unde domnea întunericul deplin, datorat imenselor cantități de particule existente în ceea ce, anterior, se numea atmosferă, nu l-au ajutat prea mult. Rămas singur s-a chinuit mult, singura speranță fiind în lumea de „afară".

Oraşul, mai mult o cetate cu ziduri masive, înalte de peste 50 m, cu clădiri cubice, prevăzute cu copertine uriaşe de protecție contra uraganelor de praf distrugătoare, a fost construit de compania „Sold", unica deținătoare a unei stații orbitale lunare.

Favorizat de o constituție mai robustă, Don s-a putut angaja la exploatarea de cupru a companiei. În urmă cu un an s-a căsătorit cu Farmi, iar zilele astea urma să i se nască primul copil. Era sigur că va fi băiat; prea şi l-a dorit mult, iar un băiat putea supraviețui mai uşor.

Se gândise mult timp la o surpriză, un cadou, pentru Farmi si viitorul copil. Ei nu aveau alte rude. Puțini erau dispuşi la naşteri naturale, ce imobilizau o forță de muncă luni în şir. Natalitatea redusă, influențată şi de o stare psihică generală, refractară ideii de procreatie în condițiile unui viitor sumbru, incert, departe de lumina soarelui, au dus la adoptarea, în limitele dotării tehnice, a naşterilor în „eprubete", aşa cum se născuse şi soția lui.

Se hotărâse greu să aibă un copil. Doar insistențele ei l-au determinat să ia aceasta decizie hazardată. Ea dorea un copil numai al ei, al lor şi nu unul al întregii comunități, cum a fost ea. În cazul copiilor naturali, până la 10 ani, aceştia aparțineau doar părinților. Ulterior ei erau preluați şi pregătiți conform intereselor comunitare, care, în ultima perioadă, coincideau mult cu cele ale Companiei. Nu era doar o impresie; Compania era totul. Fără ea, oraşul nu ar fi supraviețuit, sau ar fi rămas un polis sălbatec, ca atâtea altele. Nu făcea prea mult pentru ei, dar totuşi făcea. "Cadoul" tot de la Companie îl procurase.

Mergea grăbit de-a lungul zidurilor negre, gândindu-se la cei de acasă, prezenți şi viitori. O umbră s-a desprins dintr-un gang, urmată de o a doua. O lamă metalică fulgeră scurt. Deviat de cutia metalică, ținută strâns la piept, cuțitul s-a înfipt adânc în umăr. A alunecat şi a căzut, lovindu-se cu capul de marginea zidului de piatră. Cutia i-a alunecat de la piept; cu un zgomot surd, metalic, a atins trotuarul.

-Asta este, şopti una din umbre. Şeful a spus că valorează peste 2000 de solini. Probabil conține bijuterii sau droguri. Este destul de grea.

-S-o ştergem până nu vine cineva. Asta cred că a mierlit-o. Vântul va acoperii curând urmele. Trage-l aici în gang, să nu fie găsit prea repede. Dă cutia! Ce o fi în ea? Este metalică şi are o încuietoare destul de simplă pentru mine. Am mai văzut din astea, dar nu am deschis nici una; aparțin Companiei.

-Dacă e grea şi rămâne puțin mai grea, crezi că se simte? Şeful nu ştia precis ce este în ea; i-a vândut pontul altcineva, care ştia doar cât a costat conținutul „la prima mână".

-O variantă demnă de a fi analizată. Să o tăiem pe maidan. Ce tot faci acolo?

-Mă uitam de portofel, da n-are. E plin de sânge; gata, s-o tăiem.

Vântul sufla tot mai puternic. Durerea surdă parcă venea de peste tot. O mişcare mai bruscă şi un fulger de durere îi străbătu corpul, înfigându-i-se în creier. Începea să-şi revină. Rănile de la umăr şi de la cap sângerau din plin. Era singur, în micul intrând al contrafortului zidului înalt. Încercă să-şi oprească sângerarea cu batista şi poalele cămăşii. Încă nelimpezite, gândurile se zbăteau sub nemiloasa apăsare a durerii fizice şi sufleteşti.

-Cutia?! răbufni ideea adânc înrădăcinată în subconştient. Un singur cuvânt şi îşi recăpătă luciditatea. Speranțele şi eforturile lui, distruse într-o clipă.

-Nu se poate... murmura singur, uitând durerea. Nu-i posibil... De ce eu... De ce?!

Se ridică cu greu, fiecare mişcare necesitând eforturi imense. Încercă să se lege şi la cap, dar mâna stângă nu îl mai asculta.

-De ce mie. . .?! Se limită să-şi şteargă sângele de pe față.

Presă cu mâna rana de la umăr. Nu voia să-şi sperie soția, dar trebuia să ajungă acasă. Nimeni nu-l ajuta pe stradă; ştia asta. Puteau fi acuzați cei binevoitori, iar birocratismul era groaznic. Privirile lui alunecau de-a lungul pereților şi denivelărilor drumului, în limita redusă a vizibilității; căuta o umbră, o sclipire, ceva care să-i arate că nu a pierdut definitiv cadoul. Spera inutil. Rațiunea îi spunea clar că hoții nu ar fi aruncat cutia înainte să o deschidă, iar atunci totul ar fi fost pierdut.

Dumnezeu, se gândi el, nu există, dacă a acceptat să se întâmple aşa ceva.

Slăbiciunea punea stăpânire pe el. S-a oprit de multe ori pe drum, sprijinit de zid. A ajuns într-un târziu. A urcat cu sufletul şi trupul zdrobit treptele. S-a şters puțin de sânge pentru a nu-i speria. Epuizat a sunat la uşă. A dorit să le facă o surpriză plăcută; acum surpriza era un om plin de sânge. Lacrimile spălau crusta de sânge ce începuse să se închege. Un vacarm de glasuri răzbătea prin uşa apartamentului său. Se întâmplase ceva.

Lumina palid-cenuşie se prelinse din cameră, când, în cadrul uşii apăru vecinul său.

-Felicitări Don. Ai un băiat dolofan. S-a născut acum o oră. Dar ce-i cu tine.

Un fior îl străbătu, alinându-i parcă durerile. Un băiat. O şansă de supraviețuire a familiei sale. Uitând cum arată, se repezi în camera alăturată, unde, în pat, la piept cu noul născut, se afla Farmi, alături de soția vecinului.

-Sunteți bine? îngăimă el, neştiind parcă ce să spună.

-Da, până acum da. Dar ce-i cu tine? răsună strident glasul ei.

-Nimic grav. Am căzut şi m-am lovit puțin, spuse el nevrând să o sperie în acest moment. Mă ajută vecinul să mă pansez. Stai liniştită până revin. Ar fi dorit să rămână cu copilul, dar nu se mai putea ține pe picioare. Sunt puțin obosit, murmură.

-Şi eu sunt cam obosită. Te-am aşteptat, dar acum pot să mă odihnesc. Nu înainte să-ți povestim „minunea”.

-Ce minune?

-Să vezi... Chiar când am născut şi vecina mi-a dat copilul în brațe, o rază de soare, dar una adevărată, a pătruns în casă, pe geam, dinspre maidan, s-a reflectat în oglindă şi l-a învăluit într-o lumină vie pe micuțul nostru. A fost incredibil. Un semn că destinul lui nu va fi poate ca al nostru, că el va vedea poate soarele adevărat strălucind.

Nu-i venea să creadă. Uimit, Don se gândea la cutia cu captatorul fotono-gravific care i-a fost furată. Conținea o rază de soare. Numai una; nu şi-a permis mai mult. Provenea de pe stația orbitală a Companiei. O rază reală, pentru copilul său, care, o dată eliberată, dispărea în noaptea eternă a Terrei. Raza lui a lăsat urma speranței pe chipul fiului său.

Şi totuşi Există, îşi reproşă el.